

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.646 van 27 juni 2017
in de zaak A. 222.469/XIV-37.446**

In zake: Adnan SHAHZAD
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 21 juni 2017, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van de gevangenisdirecteur van Hasselt van 16 juni 2017 waardoor verzoeker voor het tuchtrapport individueel regime [...] opgelegd kreeg van 17 juni 2017 tot 7 juli 2017”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 juni 2017, om 15 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jürgen Millen, die verschijnt voor verzoeker, en attaché Xaveer Laureyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is opgesloten in de gevangenis van Hasselt.

Op 16 juni 2017 wordt aan verzoeker de tuchtstraf “21 dagen ATV (individueel regime) vf. 17/06/17 tem 07/07/17. (grote individuele wandelkoer)” opgelegd wegens “de opzettelijke aantasting van de psychische integriteit van personen, of de bedreiging daarmee” (inbreuk van de eerste categorie). Deze beslissing is gesteund op de volgende motivering:

“Betrokkene beweert de penitentiair bewakingsassistent niet te hebben bedreigd. Twee personeelsleden verklaren echter formeel dat betrokken gedetineerde gedreigd heeft om de dochter van het personeelslid te zullen verkrachten van zodra hij vrij is. Dit dreigement dringt door tot in de persoonlijke levenssfeer van het betrokken personeelslid, hetgeen een bezwarend element vormt. Gelet op het gegeven dat betrokken gedetineerde tevens veroordeeld is voor gewelddadige zedenfeiten, dient het dreigement als ernstig te worden genomen. De bedreiging die hij heeft geuit naar het personeelslid toont van zeer weinig respect en is absoluut onaanvaardbaar. De penitentiair bewakingsassistent tilt hier zeer zwaar en zal bij de politiediensten een klacht neerleggen. Een sanctie dringt zich op.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert aan dat het bestaan van de bestreden tuchtsanctie gevolgen heeft naar toekomstige tuchtsancties toe aangezien de niet onpartijdige en niet onafhankelijke gevangenisdirecteur, zetelend als tuchtrechter, naar de opgelegde tuchtsanctie zal verwijzen zolang deze niet vernietigd wordt. Op zeer korte termijn heeft verzoeker ook een (moreel) belang bij de schorsing van de bestreden beslissing: tijdens een lopende procedure van schorsing of nietigverklaring kan de gevangenisdirecteur alsnog naar de procedure en naar verzoekers strafrechtelijk verleden verwijzen. Dit kan leiden tot een zwaardere tuchtsanctie in de toekomst. Daarenboven hebben tuchtrapporten een zeer zware impact op de beoordeling van aanvragen voor uitgaansfaciliteiten of strafuitvoeringsmodaliteiten. Verder is er sprake van een klacht bij de politie en heeft verzoeker de camerabeelden gevraagd om zijn onschuld aan te tonen doch ze niet heeft gekregen van de directie. Tuchtrapporten zijn ook een waardemeter om o.m. het gevaar op recidive in te schatten. Verzoeker besluit dat het derhalve zeer belangrijk is dat aanvragen, die hij op elk ogenblik kan doen, niet worden gehypothekeerd door een onterecht opgelegde tuchtsanctie.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn

aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (*Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-2277/1, 13).

7. Wat de toekenning van uitgaans- en strafuitvoeringsmodaliteiten betreft, bevestigt verzoeker ter terechtzitting dat geen verzoek dienaangaande hangende is. Hij beroept zich derhalve op zuiver hypothetische gevolgen. Hoe dan ook belet niets dat verzoeker in voorkomend geval, ook zonder een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, voor de strafuitvoeringsrechtbank de onwettigheid van de hem opgelegde tuchtsanctie aanvoert en dat hij daarbij verwijst naar een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State tegen die tuchtsanctie. Bovendien vormt het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank zich mogelijkerwijze een mening zal vormen over de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de tuchtvervolgning van verzoeker, geen rechtstreeks gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

In de mate dat verzoeker wijst op de mogelijke gevolgen van de thans opgelegde tuchtsanctie voor eventuele nieuwe tuchtprocedures, gaat het evenmin om een rechtstreeks gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. In dat geval zullen immers nieuwe beslissingen op grond van andere feiten worden genomen. Bovendien gaat het om louter hypothetische gevolgen waarvan derhalve geen onherroepelijk schadelijk karakter wordt aangetoond.

Voor zover verzoeker verwijst naar “een klacht bij de politie” en een strafrechtelijk onderzoek bedoelt, kan hij zich tijdens het onderzoek of in een

eventuele strafprocedure verweren met alle middelen die het recht hem biedt. In de huidige stand van het geding is ook dit enkel een hypothese.

Verzoeker haalt ook “een (moreel) belang” aan. Waar verzoekers belang om een tuchtsanctie aan te vechten niet als dusdanig wordt betwist, volstaat dergelijk belang niet om op zich de spoedeisendheid te verantwoorden. Voor zover verzoeker een morele schade bedoelt, toont hij niet aan dat een vernietigingsarrest hem niet de gewenste genoegdoening kan verschaffen.

Verzoeker voert geen andere elementen aan, zodat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

VI. Conclusie

8. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig juni tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad
bijgestaan door	
Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams